

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **P. M.**, zastoupeného advokátem Mgr. Michalem Koziělem, Ph.D., Masarykova třída 1325, Orlová – Lutyně, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 28. 3. 2024, čj. MPSV-2023/268756-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2025, čj. 19 Ad 23/2024-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Michalu Koziělovi, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 5 070 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl od roku 2005 evidován jako uchazeč o zaměstnání u Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě. V listopadu 2023 jej úřad z evidence vyřadil, protože se nedostavil na smlouvenou schůzku bez vážných důvodů [§ 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti]. Žalobcovo odvolání zamítlo Ministerstvo práce a sociálních věcí v březnu 2024.

[2] Žalobce však uspěl se svou správní žalobou. Krajský soud v Ostravě zjistil, že žalobce měl pro zmeškání schůzky důvod hodný zvláštního zřetele [§ 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti], podobně jako dřívější úspěšní účastníci kasačních řízení před NSS, jejichž závěry krajský soud citoval. Schůzku žalobce zmeškal kvůli omylu a jednalo se o ojedinělé pochybení. Svou povinnost tak porušil jen v důsledku nedbalosti, porušení navíc nebylo intenzivní. Vyřazení z evidence by bylo vůči žalobci nepřiměřené, a proto krajský soud rozhodnutí ministerstva zrušil.

[3] Proti rozsudku krajského soudu se ministerstvo brání kasační stížností. Má za to, že k vyřazení žalobce z evidence vede nejen jazykový výklad použitého sankčního ustanovení, ale i výklad systematický a teleologický. Krajský soud sice citoval rozsudek NSS ze dne

23. 6. 2021, čj. 1 Ads 52/2021-31, správní orgány však nerozhodly v rozporu s ním, protože okolnosti případu řádně zhodnotily. Žalobce se nedopustil omylu v důsledku svého zdravotního stavu, rodinných důvodů, ojedinělé události apod.; zmíněný rozsudek přitom nelze vykládat tak, že každý subjektivně omlouvaný omyl je důvodem hodným zvláštního zřetele. Ministerstvo poukazuje na rozsudky NSS ve věcech 4 Ads 2/2012 a 4 Ads 104/2014, podle nichž není běžná nedbalost či záměna termínu důvodem hodným zvláštního zřetele. Žalobce navíc už dříve nepředložil seznam zaměstnavatelů a jednou neoznámil skutečnosti bránící jeho vedení v evidenci. Ministerstvo si je vědomo rozhodovací praxe správních soudů, judikaturu NSS však nelze používat paušálně.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti podrobně vyjadřuje. Své pochybení nechce zlehčovat, následek v podobě vyřazení z evidence však považuje za příliš přísný. (V jeho důsledku by také přišel o hornickou rentu, pokud by hned nezačal pracovat; musel si tak okamžitě najít práci, která pro něj nebyla zdravotně vhodná.) V evidenci je teď znovu zařazen a jemu přidělená staronová úřední osoba už jej naštěstí na konci schůzky výslovně upozorňuje na další termín. V roce 2023 se navíc schůzky obvykle konaly co tři měsíce; proto je pochopitelné, že po schůzce konané 6. 9. si žalobce nesprávně zapamatoval a poznačil právě datum prosincové.

[5] V této přestupkové věci rozhodovala před krajským soudem specializovaná samosoudkyně, a NSS tak nejprve zkoumal, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.; usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11 a 12).

[6] Ministerstvo neuvedlo, proč považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. Nevymezilo právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou správní soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit judikaturu. Ani výslovně netvrdilo, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Z kasační stížnosti není ani zřejmé, zda si je ministerstvo vůbec institutu nepřijatelnosti vědomo.

[7] Kasační námitky směřují podle svého obsahu nejspíš k tomu, že krajský soud hrubě nesprávně vyložil právo. NSS ale nic takového nezjistil.

[8] Žalobce podle závěru správních orgánů mařil součinnost s úřadem práce, i když pro to neměl vážný osobní důvod ani důvod hodný zvláštního zřetele. Krajský soud si při výkladu těchto pojmů pomohl obsáhlými citacemi z judikatury NSS (kromě už citovaného novějšího rozsudku 1 Ads 52/2021 šlo o starší rozsudky ze dne 3. 12. 2015, čj. 7 Ads 268/2015-30, a ze dne 5. 6. 2018, čj. 6 Ads 242/2017-26). Z ní plyne (7 Ads 268/2015, str. 7), že vyřazení z evidence je až krajním opatřením, a ne běžným nástrojem k řešení agendy úřadu práce. Je pravda, že v citované věci zdůraznil soud také tvrzenou tíživou a osobní situaci tehdejší žalobkyně; za vážný důvod ale považoval i delší dobu trvající nezaměstnanost.

[9] V novějších rozsudcích převládl vstřícný přístup i vůči žalobcům, u nichž nebyly přítomny citlivé osobní či rodinné okolnosti. Ani jazykový výklad nevede k tak přísnému výsledku, jaký zde přijaly správní orgány, a historický výklad dále posiluje potřebu zvažovat

pokračování

v podobných případech přiměřenost vyřazení z evidence: současný zákon o zaměstnanosti totiž na rozdíl od svého předchůdce z roku 1991 klade maření součinnosti naroveň tak závažným porušením, jako je třeba nelegální zaměstnání či odmítnutí nastoupit do vhodného zaměstnání (rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 3 Ads 349/2017-28, bod 22). Samotné vážné důvody podle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti byly v roce 2009 definičně rozšířeny a NSS je setrvale vykládá ještě širěji než důvodová zpráva (tamtéž, body 23 a 24).

[10] U NSS v minulosti uspěli žalobci, kteří si v důsledku pouhé nepozornosti (bez případných tíživých okolností) poznačili špatné datum, a proto se na schůzku nedostavili, nejen v právě zmíněné věci 3 Ads 249/2017, ale i ve věcech 6 Ads 242/2017 (body 28 až 31) a 1 Ads 52/2021 (bod 25) citovaných krajským soudem. Podobně NSS v čerstvém rozsudku ze dne 15. 7. 2025, čj. 4 Ads 173/2024, zopakoval (byť zde prvotně řešil jinou právní otázku), že prosté opomenutí by u uchazeče o zaměstnání, který jinak s úřadem spolupracuje a svým povinnostem se nevyhýbá, nemělo vést k vyřazení z evidence (body 29 a 30).

[11] Právě shrnuté závěry judikatury dopadají i na nynějšího žalobce. Ten se nedostavil na schůzku 6. 11., protože měl za to, že má přijít až 6. 12.; v tom ho po předešlé zářijové schůzce utvrdila obvyklá tříměsíční frekvence schůzek, kterou měl s úřadem v té době nastavenou. Po dvou týdnech od zmeškané schůzky telefonoval žalobce na úřad, aby se z prosincového termínu omluvil poté, co ho lékař objednal na první prosincový týden k zákroku a kratší hospitalizaci. Když zjistil, že správný termín už promeškal, vzápětí se k omluvě i osobně dostavil.

[12] Ministerstvo proti tomu uvádí jen tolik, že žalobcův případ řádně zhodnotilo, že každý případ je jedinečný a závěry judikatury nelze vykládat tak, že by každý omyl na straně uchazeče o zaměstnání byl omluvitelný. S poslední tezí lze obecně souhlasit, ovšem judikatura takto paušální názor nevyslovuje (k tomu soud opět odkazuje na užitečné shrnutí ve věci 4 Ads 173/2024). Samo ministerstvo konkrétně necituje žádný případ podobný tomu žalobcovu, ve kterém by uchazeč o zaměstnání před NSS neuspěl. Rozsudek ve věci 4 Ads 2/2012 se týkal jiné otázky – zda byl tehdejší žalobce osobou bez přístřeší (věcně se navíc posuzovala nikoli agenda Úřadu práce, ale povinnost vrátit krajskému úřadu přeplatek na příspěvku na živobytí). Myšlenku vyslovenou ministerstvem tam NSS ani nenašel. Druhá spisová značka uváděná ministerstvem (4 Ads 104/2014) je pak nesprávná, NSS takto označené rozhodnutí vůbec nevydal.

[13] Kasační stížnost ministerstva je proto nepřijatelná a NSS ji odmítl. Při odmítnutí pro nepřijatelnost rozhoduje soud o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Ministerstvo úspěch nemělo, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci pak žádné náklady nevznikly.

[14] Protože žalobce byl i v kasačním řízení zastoupen ustanoveným advokátem, rozhodl NSS současně o odměně za zastupování. Tu hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna ve výši 4 620 Kč náleží za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb.)]. K odměně je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu),

celkem to tedy činí 5 070 Kč. Odměna za převzetí a přípravu zastoupení advokátovi nenáleží, protože pro účely soudního řízení správního jej ustanovil už krajský soud a odměnu za tento úkon mu také přiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2026

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu